

Scénář – Jan Leinveber

Vstup 1

00:00 -00:12 Jan Leinveber se narodil roku 1937 v Hartmanicích. Vyrůstal v domě nedaleko místního rybníka. Začátkem roku 1945 bylo Janovi 8 let.

Pamětník

00:12 - 01:26 Ke konci dubna, když už se blížil nebo byly už takový řeči, že se bude, že bude končit asi válka, protože lidi už nějaký informace měli. Já jsem s našima, s rodičema byl ve stodole nevím něco připravovali a teď viděli, že po silnici nahoru jedou koně. Byl to zásobovací nějaký oddíl. A přijeli k tomu rybníku. Tenkrát ten rybník, protože tam se i koupalo kdysi. Přijelo tam možná takovejch šest až deset vozů s koňma a kupa vojáků. Svlékli se, holili se, umejvali se, dávali koňům pít. A najednou se ve stodole u nás objevil voják a ukazoval takhle nahoru. A on takhle otevřel, měl nějaký takovej kabát dlouhý otevřel a otec říká: To je Rusák, podívej se má ruskou uniformu. Tak otec tam vzal žebřík, postavil takhle žebřík a on vylezl nahoru

Vstup 2

1:26 – 1:59 O záhadném Rusovi, který se u Leinvebrových objevil toho příliš nevíme. Snad jen to, že měl okolo 40-45 let, byl vyšší postavy. Měl boty plné cigaret, které nejspíš někde ukradl. Chvíli na to přijelo komando SS v obrněných vozidlech. Zamířili k vojákům u rybníku a strašlivě se s nimi pohádali. Po hádce SSáci odjeli a vojáci se od rybníku přesunuli na náves, kde postavili polní kuchyně.

Pamětník

01:59 - 04:42 Netrvalo to dlouho, najednou je takovej malej oficír, Německej přišel, otcovi říká ať jde s ním, že tam přijdou německý vojáci, a že budou několik dní ubytovaný po všech barákách. Vojáci že půjdou na postele a my všechny že si máme lehnout. Otec se s nima jako dohadoval a on říká ať nemluví, že tam za chvíli jsou, že se ubytujou. Dal na zem takový plachty, na to dali slámu, přišlo šest Němců, ale to byli už starší chlapy, já si myslím, jestli to nebyli záložáci. A ten jeden byl rozumnej a říká, otec mu i nějak porozumněl a nějak to lámal, říkal: na nás se nezlobte my jsme obyčejný vojáci, nás povolali a my jsme museli jít do války a on říká já mám doma truhlářskou dílnu, mě se nechtělo, nemyslete si, že já musím dneska tady po Evropě rajtovat. My si lehnem sami, my si lehnem na tu slámu a vy si ležte na postelích, protože máme s vámi jako soucit a víme, že to pro vás je šok. No tak šli, tak se ubytovali jako, tam si to zrichtovali trochu, ale měli bouchačky a jak leželi, celou noc měl každej bouchačku u sebe. Máti měla strach, říkala: Tak nahoře máme Rusa, na půdě. Tady leží šest Němců, teď co povídám já mu taky musím dát najíst říkala Třeba tomu rozumí, třeba ne. Já zanesu kočce no, tak vždycky vzala toho mlíka nebo něco, chleba, tak mu

tam dala. A ty vždycky ráno šli tam nahoru na ten náves, na tu snídani, co jim tam vařili v těch kuchyních. Pak se sbalili ty Němci, odjeli a on tam byl ale ještě dva dny a vždycky se sebral a šel pryč, šel jako směrem tam jak se jede za kravín až na tu horní silnici, protože tamtudy jezdili Němci potom s těma vozama i s autama a to už byl opravu skoro konec, protože už věděli, aby si zachránili život. Tak co, kolikrát co vezli tak už vyklopili do příkopu a pokud měli koně, tak třeba pokud byl tažnej kůň tak sedli na koně a jeli pryč. Ten Rusák pak přišel, podal jako ruku a šel pryč.

Vstup 3

4:42 – 4:56 Ještě před odchodem Rusovi naposledy pomohli. Jelikož ztratil svoji čepici, dali mu hasičskou, aby aspoň přibližně vypadal jako voják... Už ho nikdy víc neviděli, ani o něm neslyšeli.